

ČERVENÁ RUŽA

Zastala. Pohľad jej padol na staré, ale veľké mesto, na ktoré mala z jej obľúbeného miesta dobrý výhľad. Bol to veľký kopec s čerešňou, pri ktorej bola ošúchaná lavička. Väčšinou tam spolu sedeli páry, bolo to naozaj nádherné miesto. Bohužiaľ, pre ňu to už bude to najsmutnejšie miesto. Tu sa pre ňu zmení všetko.

Na nebi sa vytvorili čierne mraky, ktoré naznačovali, že sa blíži búrka. Dokelu, nemám tu dáždňik. Ale nevadí, dnes nebo súcíti s mojou smutnou náladou, pomyslela si a zahľadela sa na fotku, pre ktorú tam bola. Tá jedna fotka jej spôsobila toľko bolesti, smútku a sklamania... Nevyržala to a opäť sa rozplakala. Nečakala, že ju láska tak sklame. Vietor mezitým zosilnel a čierne vlasy sťa uhlík jej lietali do tváre. „Ale no tak! Toto som teda nechcela!“ Malými rúčkami sa snažila odohnať vlasy. Pritom si ale nevšimla, že jej fotka uletela dozadu. Prišla na to len potom, ako si upravila vlasy. Mala ich rozhádzané na všetky strany. „Je to možné?“ Nôžky jej začali bežať čo najrýchlejšie, ako len vedeli. Tú fotku nemohla stratiť, bol to jediný dôkaz, aký mala. Nešikovne sa naťahovala raz na jednu, raz na druhú stranu, aby chytila fotku. Nedarilo sa jej to. Vietor vyhrával tento boj. V diaľke zbadala postavu vysokého chlapca, no pozornosť stále venovala lietajúcej fotke. Vzďaľovala sa, už ju takmer nemohla vidieť. Chalan stále kráčal smerom k nej, ale zrazu sa zohol a zobral ležiacu fotku zo zeme. Zostal tam stáť, oči vyvaľoval na fotku. Zjavne sa mu nechcelo veriť, že naozaj ju našla...

„Ahoj, láska, všetko ti to dokážem vysvetliť, prosím, neplač a nebud' smutná...“ Iba pribehla a už sa snažil obhájiť svoju pravdu. Zahľadela sa mu hlboko do očí. Áno, bol to jej frajer, ale teraz už pre ňu neznamenal nič. Už k nemu necítila žiadnu lásku. Jedna fotka stačila na prelomenie všetkej lásky a dôvery. „Čo? Čo o mi chceš vysvetliť? Že si sa bozkával s Tamarou, ktorá sa mimochodom olizovala s každým v meste? Myslíš si, že si tým niečo dosiahol? Prečo si mi to spravil? Ty si ma nikdy nemiloval, že?“ Za krátku chvíľu stihla zo seba vypustiť všetok žiaľ a hnev, čo v sebe nosila. Dlhú čakala, kým pravda vypláva na povrch a toto bola perfektná chvíľa na dokázanie toho.

„Pozri...To nemusím byť ja, niekto si ma mohol pomýliť.“ Snažil sa zakryť hanbu, no nešlo mu to. Ani sám nevedel, prečo to spravil. Iba teraz si uvedomil, čo vlastne spravil a ako veľmi jej ublížil. Podľa jej reakcie vedel, že jej už nemôže klamať. Veľmi dobre vedel, že už vedela o všetkom. Mohol sa už iba priznať.

„Dobre, fajn, priznávam, som to ja na tej fotke, podviedol som ťa. A nielen s Tamarou, bolo to aj veľa iných dievčat. Podvádzal som ťa asi 7 mesiacov vkuse. Vieš, už to nebolo také, ako predtým...“

Uplakaná tvár sa úplne zmenila. Celkom zbledla od toho, čo jej povedal. Nečakala to. Myslela si, že bola jeho poklad, ako ju tak rád nazýval. Teraz zistila, že jej po celý čas klamal. Slzy sa premenili na čierne vodopády, maskaru mala rozmazanú všade po lícach. Sivé oči bezvýznamne hľadeli na čiernu oblohu, hľadali odpovede na otázky, ktoré mala. Vánok zosilnel, vlasy jej s menšou ofinou stále lietali, ale nemala silu ich upraviť. Bola priveľmi sklamaná, takúto bolesť snád' ešte nezažila, až doteraz. Aj navonok bolo vidno, že vnútri mala zlomené srdce na milión častí.

„To...To nemyslíš vážne...Celé mesiace som sa snažila, aby si sa cítil čo najlepšie...Prišla som k tebe a objala som ťa, keď si bol smutný...Dávala som ti tie najkrajšie darčeky...Toľko macíkov, čokolád...Ale dala som ti niečo, čo ti iné dievčatá, s ktorými si ma podviedol, nedali. Dala som ti lásku.“

Doteraz mu všetko odpúšťala a bola niekto, koho len tak ľahko nenahradí. Iba teraz si uvedomil, čo vlastne spravil. Mala pravdu. Po tom všetkom si ju už vôbec nezaslúžil.

„ Tak toto ti už nedokážem odpustiť. Sklamal si ma až priveľmi a navyše už k tebe nič necítim. Bohužiaľ. Krehký hlas sa zmenil na vážny. Takto to ďalej nemohlo ísť. Nemohla byť už s ním.

Nevedela, že jedna fotka jej spôsobí toľko sklamaní...Predsa len, bola to jeho chyba. Ona sa vždy snažila, nikdy nič nemyslela zle. A tak mu položila poslednú otázku: „ Prečo? Povedz mi...Prečo si to spravil? Aký si mal na to dôvod?“ Oči sa jej zaplnili slzami. Toto vyrieši iba čas, nič iné.

„Ja...Naozaj neviem. Proste som neodolal.“ Bolo vidno, že chce plakať, preto radšej prestal rozprávať.

„ Dobre...Fajn.“ naprázdno preglgla. Máš, čo si chcel. Je koniec. Zbohom.“ Pomaly začala kráčať preč, ďaleko od toho monštra, ktorý jej nestál za nič. Ale mala aspoň ponaučenie: nedôveruj nikomu...

Pochopil, že spravil takú blbosť, že si ju už nezíska späť. Nikdy. „ Nie! Prosím, neodchádzaj! Ja ťa milujem a dokázal by som to napraviť! Prisahám! Len prosím, vráť sa!“

Ale už ho nepočula. Bola priveľmi ďaleko. A tak to bolo aj najlepšie.

„ Nie! Chcel som ti dať niečo, čo zbožňuješ...“ Padol na kolená a bolo mu jedno, že ich bude mať zablatené. „ Vráť sa!“ Jeho ozvena sa ozývala všade. Sklonil hlavu.

Červená ruža spadla do blata.